

Jeg føler mig utrolig privilegeret

Said Kako havde for mindre end et år siden ikke forestillet sig, at han skulle være kirketjener i den danske folkekirke. Men i dag har han svært ved at forestille sig, at han igen skulle arbejde med jern og metal.

- Må Gud være med dig, lyder afskedsreplikken, da Said Kako efter en god times snak og en spændende rundvisning i Helligåndskirken følger mig til døren. Et udsagn man i min branche sjældent får med sig på vejen hjem.

Jeg er i Aarhus på en af december måneds få solskinsdage og jeg er absolut ikke den eneste, der føler mig specielt tilsmilet denne dag. For 48-årige Said Kako er Gud på alle måder særdeles nærværende i hverdagen - på jobbet og i fritiden. Faktisk er Said Kako ikke i tvivl om, hvem der skal have en stor del af æren for, at han i dag, efter små to års arbejdsløshed, kan kalde sig kirketjener. Og det er ikke kun menighedsrådet.

- Jeg har arbejdet mange år som svejser, men da finanskrisen kom, måtte jeg som mange andre sige farvel til det arbejde. Så var jeg i forskellige praktikophold, blandt andet på plejehjem, hvor jeg fandt ud af, at jeg gerne ville arbejde med mennesker.

Said Kako startede sit arbejde i folkekirken ved lidt af et tilfælde. Egentlig var det først tanken, at han ville prøve arbejdet af med en praktikperiode ved Helligåndskirken i Aarhus. Men tilfælde ville, at kirkens faste kirketjener gennem mange år netop havde sagt sin stilling op, da Said kontaktede dem. Ved årsskiftet 2011 kunne han således kalde sig fastansat, og Said Kako føler sig i dag både glad og heldig. Jobbet som kirketjener passer ham endnu bedre, end han havde drømt om.

- Gaver fra Gud falder ofte, når du mindst venter det, og nogle dage føler jeg det slet ikke som et arbejde. Jeg trives virkelig i kirkerummet – i Guds hus. Ja, vi burde alle stole mere på Gud, siger han tankefuldt med et stort smil i det venlige brune ansigt.

For som navnet og kuløren antyder, er den århusianske kirketjener ikke, hvad mange vil kalde en typisk dansker. Men han er kristen og taler gerne om, at troen har en helt speciel plads i hans liv.

- Jeg er født i Syrien, og har de seneste 23 år boet og arbejdet i Danmark. Jeg er utrolig glad for Aarhus, og føler mig som århusianer. Men det skal du altså ikke skrive, griner han.

Kristentroen har han med fra barnsben af, og derfor har det også været naturligt at engagere sig i den assyriske menighed i Aarhus.

- Her i landet er der omkring 150 familier i den assyriske kirke, og langt de fleste kommer i menigheden her i Aarhus. Det er en stærk menighed med masser af aktiviteter og fællesskab. Vi holder vores gudstjeneste om lørdagen, hvor låner både lokaler og kirkerummet her i Helligåndskirken, forklarer Said Kako, der også er menighedens bestyrelsesformand.

- I den assyriske kirke tager vi fasten mere alvorligt. Vi har to fasteperioder om året, ligesom vi har en række dage, hvor vi ikke faster, men i hvert fald ikke spiser kød.

- Men gennem årene er jeg også kommet meget i folkekirken også, og jeg synes, at vi på mange måder ligner hinanden. Der er i hvert fald mere, der binder os sammen end der skiller os ad.

Kilde: Danmarks Kirketjenerforenings medlemsblad nr. 1/2011

Tekst: Michael Tungelund